

Ева Василева

Сляпа

С ръце аз мога тебе
да прегърна,
но на погледа ти нежен
не мога да отвърна,
с ръцете си докосвам, чувствам,
милвам,
звука на твоето сърце усилвам.
И чувам го как силно бие,
крещи, от глуха болка вие,
и заедно със моето сърце
протягаме към Бог ръце.
Защо?
Защо отне ми светлината,
защо заключи ме във тъмнината?
Не виждам вече топлите очи,
душата ми е празна,
остана без мечти.
Ще мога ли да се науча да живея,
ще мога ли за слънцето
да не мислея?
Не знам, но щом до мен си ти,
не ще спре сърцето да тупти.

КРАЙ

© Ева Василева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6717>]